

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 585/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jozefom Veselým, advokátom, Mierová 1, Veľký Krtíš, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Tdo/59/2020 z 18. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu bola 8. februára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj vyslovenia porušenia čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5Tdo/59/2020 z 18. novembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené, vec vrátená na ďalšie konanie, aby bolo najvyššiemu súdu zakázané v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/59/2020 pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa a aby bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 3T/47/2018-226 z 10. decembra 2018 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v období od začiatku júla 2016 do konca augusta 2016 za obcou [REDAKOVANÉ] v smere do obce [REDAKOVANÉ] po pravej

strane porastu č. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na parcele reg. [REDAKOVANÉ] č. [REDAKOVANÉ] zapísanej na [REDAKOVANÉ], patriacej do k. ú. [REDAKOVANÉ], ktoré pozemky patria do lesného fondu, nariadil bez oprávnenia vypílenie živých stromov rôzneho priemeru dreviny, hlavne cer, hrab a agát, osobám, ktoré si na túto prácu najal, v rozsahu najmenej [REDAKOVANÉ] prm, takto nachystanú drevnú hmotu zväžal nákladným motorovým vozidlom [REDAKOVANÉ] na skládku ku ceste, kde ho následne odpredával neznámym osobám, čím pre štátny podnik [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] so sídlom v [REDAKOVANÉ], odštepny závod [REDAKOVANÉ], spôsobil škodu odcudzením v celkovej výške 15 832,40 eur. Za to okresný súd sťažovateľovi uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov, výkon ktorého bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu dvadsaťštyri mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 a 2 Trestného poriadku bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť poškodenému [REDAKOVANÉ], so sídlom v [REDAKOVANÉ], odštepny závod [REDAKOVANÉ], škodu vo výške 15 832,40 eur.

3. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) uznesením č. k. 5To/16/2019 z 2. apríla 2019 zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

4. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie a navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že dotknutým uznesením krajského súdu bol v neprospech sťažovateľa porušený zákon v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného poriadku s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) a ods. 3 Trestného poriadku, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uvedené uznesenie krajského súdu a aj obsahovo nadväzujúce rozhodnutia a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Argumentoval aj danosťou dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku.

5. Napadnutým uznesením najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože podľa jeho názoru podaným dovolaním neboli splnené dôvody dovolania uplatnené sťažovateľom ani iné dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd porušil jeho právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru, pretože vo svojom rozhodnutí uvádza skutočnosti, ktoré sú v rozpore s vykonaným dokazovaním, ako aj obhajobou, čo vytvára dojem, že pri vydávaní rozhodnutia sa s vecou náležite neoboznámil. Poukázal na to, že v predmetnom trestnom konaní nebol právne udržateľne zistený skutkový stav, ktorý je postavený na anonymnom oznámení o nelegálnej ťažbe, odbornom vyjadrení vypracovanom obchodným partnerom poškodeného, dvoch usvedčujúcich výpovediach svedkov, ktoré boli v rozpore, pričom súdy neprihliadali na výpovede svedkov v prospech sťažovateľa a neodôvodnili takýto postup. Najvyšší súd podľa neho nevzal do úvahy jeho argumentáciu, pretože vykonaným dokazovaním došlo k vážnemu zásahu do jeho práv, čo viedlo aj k právoplatnému odsúdeniu zo skutku, ktorý nebol náležite objasnený, a dôkazy boli vyhodnotené jednostranne.

7. Sťažovateľ ďalej vytkol, že orgány činné v trestnom konaní a sudy zamietli návrh na vykonanie znaleckého dokazovania vo veci presného určenia škody, ktorú mal spôsobiť. K ich postoju sa pridala aj dovolací súd, ktorý výslovne konštatoval, že takýto návrh zo strany obhajoby podaný nebol, čo podľa sťažovateľa vyvracia nielen sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu, ale aj reč obhajcu po otvorení hlavného pojednávania. Tiež obhliadka miesta činu, ktorou bolo začaté trestné stíhanie, nespĺňa podľa sťažovateľa základné náležitosti a je tu aj absencia fotodokumentácie, ktorá je podstatnou súčasťou takéhoto úkonu. Sťažovateľ v priebehu celého konania namietal jej zákonnosť, pričom jej uskutočnenie bolo subjektívnym pohľadom poškodeného. Bola uskutočnená len za prítomnosti povereného príslušníka Policajného zboru a poškodeného bez prizvania nezúčastnenej osoby a bez dodržania základných kriminalistických postupov pri jej vykonávaní. Čo sa týka zákonnosti dôkazu – odborného vyjadrenia, toto vypracovala spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá v lokalite, kde sa mal vykonať nelegálny výrub, ťažila vo veľkom množstve drevo na základe zmluvného vzťahu s poškodeným. Sťažovateľ preto namietal zaujatosť tohto subjektu pri vypracovaní odborného vyjadrenia, v danom prípade je podľa neho vylúčená objektívnosť a nestrannosť pri vypracovaní odborného vyjadrenia.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

9. Sťažovateľova argumentácia je založená na opakovaní dôvodov prednesených v jeho opravných prostriedkoch podávaných v trestnom konaní. Samotný tento fakt nebráni preskúmateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, no z obsahu jeho odôvodnenia bez pochybností vyplýva, že sa dôvodmi, ktoré sú obsahovo zhodné so sťažnostnou argumentáciou, dostatočne vysporiadal a sťažovateľovi zrozumiteľne a logicky vysvetlil, prečo jeho námietky, ktorými zdôvodňoval zásah do svojich subjektívnych práv, nie sú relevantné. Ak potom sťažovateľ v ústavnej sťažnosti po obsahovej stránke iba zopakoval svoj nesúhlas s právnymi závermi najvyššieho súdu bez toho, že by jeho argumentáciu cielene a koncentrovane vyvracal, ústavnému súdu prichodí odkázať na svoj stabilne judikovaný názor (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017), podľa ktorého nemožno základné právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný (správny) súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

10. Na dôvažok ústavný súd neopomenul, že, s výnimkou kritiky odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu a námietky použitia nezákonného dôkazu (obhliadky miesta činu) v základnom trestnom konaní, sa sťažnostná argumentácia sústreďuje na pochybenia nižších súdov v procese zisťovania skutkového stavu sťažovateľovej trestnej veci, hoci sťažovateľ tieto dôvody „obliekol do kabáta“ Trestným poriadkom predpokladaných dovolacích dôvodov. Dovolanie, o ktorom rozhodoval napadnutým uznesením najvyšší súd, však v trestnom konaní nie je účelovo orientované na elimináciu skutkových pochybení okresného súdu a krajského súdu. Podstatou dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku sú výlučne vady procesu odopierajúce

obžalovanému priestor na účinnú obhajobu, ako aj vady právneho posúdenia skutku ustáleného v základnom trestnom konaní (ako to naznačil aj najvyšší súd na strane 6 napadnutého uznesenia).

11. Už len z uvedených hľadísk a pri prvotnom priblížení k prieskumu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd nemohol dospieť k záveru o prítomnosti signálov možného porušenia základných práv sťažovateľa, ktoré by odôvodňovalo prijať ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Napriek tomu, v záujme dôkladného naplnenia presvedčovacej funkcie odôvodnenia súdneho rozhodnutia [§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], ústavný súd považuje za potrebné podrobnejšie sa venovať jednotlivým námietkam sťažovateľa predneseným v ústavnej sťažnosti.

12. Pritom však základným východiskom prieskumu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je právny názor ústavného súdu, podľa ktorého pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

13. Podľa názoru ústavného súdu treba závery najvyššieho súdu považovať za dostatočné a presvedčivé, pretože výstižným spôsobom vysvetľujú, prečo nebolo možné dovolaniu sťažovateľa vyhovieť. Tieto závery sa v žiadnom prípade nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

14. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o porušení práva na obhajobu, najvyšší súd sa s ňou adekvátne vysporiadal, keď *in abstracto* vysvetlil aplikačný rozsah dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo väzbe na povahu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Poukazujúc na ustálenú judikatúru (R 7/2011), uviedol, že je na posúdení súdu, aby rozhodol, ktoré z dôkazov navrhovaných procesnými stranami vykoná, pričom pri tomto svojom rozhodovaní je obmedzovaný zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci v tom smere, že, pokiaľ je súd toho názoru, že dôkazy získané z vykonaných dôkazných prostriedkov sú dostatočné na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, nie je povinný vykonať ďalšie stranami navrhované dôkazné prostriedky. Najvyšší súd tiež konštatoval, že okresný súd a krajský súd vo svojich meritórnych rozhodnutiach uviedli konkrétne dôkazy, o ktoré opierajú skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov a právne úvahy, ktorými sa spravovali pri posudzovaní dokázaných skutočností v otázke viny, ako aj, ako sa vyrovnali s obhajobnými vyjadreniami, a bol tiež zdôvodnený výrok týkajúci sa náhrady škody. Najvyšší súd teda v tomto ohľade námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné.

15. Dovolací súd sa relevantne vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa neakceptovania jeho návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania vo veci presného určenia škody, ktorú mal spôsobiť. V tomto smere popísal priebeh konania na okresnom súde a krajskom súde s poukazom na obsah spisu (zápisnice o hlavnom pojednávaní, verejnom zasadnutí, písomné odôvodnenie odvolania sťažovateľa), z čoho vyvodil záver, že sťažovateľ v súdnom konaní pred okresným súdom a krajským súdom ani výslovne nenavrhol vykonanie znaleckého dokazovania ohľadom určenia objemu drevnej hmoty, ktorá mala byť odcudzená. Predmetný návrh výslovne nevyplýva ani z prednesu obhajcu sťažovateľa po otvorení hlavného pojednávania 27. septembra 2018 citovaného v ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd uznal, že taký návrh bol sťažovateľom cestou obhajcu uplatnený v prípravnom konaní pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania 15. júna 2018, avšak vysvetlil, že to je z pohľadu podaného dovolania irelevantné a dovolateľ v tomto ohľade nesplnil zákonnú podmienku uvedenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorej dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku nemožno použiť, ak taká okolnosť bola dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v odvolacom konaní. Tiež podotkol, že dovolateľ musel dotknutú okolnosť uplatniť po podaní obžaloby v súdnom konaní, keďže predmetom dovolania podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku je súdne rozhodnutie a súdne konanie, ktoré mu predchádzalo.

16. Rekapitulovaný spôsob vysporiadania sa s dovolacou námietkou založenou na sťažovateľovom presvedčení o porušení jeho práva na obhajobu považuje ústavný súd za ústavne udržateľný. Sťažovateľova argumentácia založená výlučne na nesúhlase s postojom najvyššieho súdu (a predtým aj okresného súdu a krajského súdu) nie je spôsobilá spochybniť závery najvyššieho súdu vychádzajúce z jeho stabilnej rozhodovacej praxe.

17. V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sťažovateľ namietal nezákonnosť vykonanej obhliadky miesta činu a odborného vyjadrenia k hodnote a objemu odcudzenej drevnej hmoty. Najvyšší súd uviedol, že obhliadka bola vykonaná orgánom činným v trestnom konaní (povereným príslušníkom Policajného zboru s kriminalistickým technikom) za prítomnosti zástupcu poškodeného a jej vykonaním došlo k začatiu trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, čo je zrejme z dotknutého uznesenia o začatí trestného stíhania, pričom zápisnica o obhliadke obsahuje všetky relevantné náležitosti vrátane podrobného popisu predmetu obhliadky zahrňujúceho popis pňov jednotlivých vyrúbaných drevín s určením ich priemeru. Poukázal na nedôvodné námietky sťažovateľa, že obhliadka bola vykonaná pred začatím trestného stíhania (keďže išlo o neodkladný a neopakovateľný úkon, vykonaním ktorého je možné začať trestné stíhanie), za neprítomnosti sťažovateľa (keďže v čase jej vykonania nebolo žiadnej osobe vznesené obvinenie, tak sa jej ani nemohla zúčastniť), resp. za neprítomnosti nestranej osoby (keďže Trestný poriadok pre vykonanie obhliadky prítomnosť nestranej osoby nevyžaduje). Pokiaľ sťažovateľ deklaruje „spochybniteľnosť“ výsledkov obhliadky, tak k tomu podľa súdu neuvádza žiadny relevantný argument, pričom týmto nemôže byť skutočnosť, že sa obhliadky zúčastnil zástupca poškodeného, a samotná skutočnosť, že ohľadom obhliadky nie je v spise obrazová alebo záznamová dokumentácia, nerobí podľa súdu tento úkon v trestnom konaní nepoužiteľným.

18. Čo sa týka namietania odborného vyjadrenia, najvyšší súd uviedol, že zistenie objemu a hodnoty odcudzenej drevnej hmoty bolo vypracované na základe zameraných pňov pri obhliadke miesta činu a tieto údaje dostal vyhotoviteľ odborného vyjadrenia od orgánu činného v trestnom

konaní, pričom z jeho obsahu vyplýva, ako došlo k výpočtu hodnoty odcudzenej dreviny. Dovolací súd argumentuje, že predstaviteľ vyhotoviteľa odborného vyjadrenia bol na návrh obhajoby osobne vypočutý na hlavnom pojednávaní a sťažovateľ, resp. jeho obhajca mal možnosť zisťovať a pýtať sa na prípadné nejasnosti, neúplnosť alebo inú nezrovnalosť v predložennom odbornom vyjadrení. Tiež uviedol, že len samotná skutočnosť, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] (vyhotoviteľ odborného vyjadrenia), ktorej predmet činnosti je zameraný predovšetkým na ťažbu, približovania a manipuláciu s drevom, sa zúčastňuje cez verejné obstarávanie verejných súťaží, ktorých zadávateľom sú [REDAKOVANÉ] (poškodený), a že mala ťažiť aj v dotknutej lokalite, neznamená, že je zaujatá a ňou vypracované vyjadrenie nie je objektívne. Dovolací súd argumentuje aj tým, že sťažovateľ neuviedol, v čom konkrétne mali byť údaje a závery v odbornom vyjadrení vecne nesprávne, a ak sa v pôvodnom konaní domnieval, že obsah odborného vyjadrenia je vecne nesprávny, nič mu nebránilo, aby si dal ako strana konania vypracovať iné (kontra) odborné vyjadrenie a toto predložil v súdnom konaní ako dôkaz.

19. Ústavný súd nemá dôvod spochybniť ani uvedené argumenty najvyššieho súdu, ktoré sú logické a zmysluplné, a v nadväznosti na to možno jeho záver o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku považovať za plne ústavne udržateľný.

20. Ústavne akceptovateľným je aj záver najvyššieho súdu o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže sťažovateľ uplatnil námietky skutkového charakteru, ktoré nie sú spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Zo znenia predmetného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

21. Právne závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení riadne zdôvodnené, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľa, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právne posúdenie sťažovateľovej veci zo strany najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti. Najvyšší súd primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľa, ktorý v podanej ústavnej sťažnosti uviedol v zásade totožnú argumentáciu ako v podanom dovolaní, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým uznesením.

22. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom uznesení takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

23. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáha aj vyslovenia porušenia práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ktoré však označil ako „*právo na to, aby ten, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považoval za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu*“, čomu zodpovedá znenie čl. 50 ods. 2 ústavy. Sťažovateľova ústavná sťažnosť je tak v tomto smere zmätočná a nespĺňa náležitosť podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde, ktorý vyžaduje, aby v ústavnej sťažnosti bolo riadne označené základné právo a sloboda, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí. Na popísaný nedostatok ústavnej sťažnosti nadväzuje aj ďalší, spočívajúci v tom, že sťažovateľ ústavne relevantným spôsobom neodôvodnil porušenie tak čl. 50 ods. 3 ústavy ani prípadne čl. 50 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť nielen konkrétne skutkové, ale aj konkrétne právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje v tomto smere relevantné odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

25. Na základe uvedených skutočností ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa ústavnú sťažnosť v predmetnej časti odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu